

užívá rčení druhého. Mimo to dlužno poukázat také k tomu, že příbuzný zákon o obchodních pomocnících stanoví v § 8. jako podmínku nároku na plat po dobu nemoci pouhé nastoupení služby a že také sociálně-politický účel uvedeného ustanovení zákona, podporovati a chrániti zaměstnance jako hospodářsky slabšího, svědčí proto, že ustanovení zmíněné sluší vykládati ve prospěch zaměstnance.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. září 1919 Rv-II. 235/19.

Dr. Kasper.

Na plat profesora ústavu, jenž požívá podpory státu, nelze vésti exekuci ve smyslu zákona ze dne 21. dubna 1882 č. 123 ř. z., protože není osobou, postavenou ve veřejné službě. — Služné za hodiny přespočetné nemá povahy stálých platů dle § 299-I. ex. ř.

Soud rekursní proti náhledu exekučního soudu I. instance prohlásil platy profesora Obchodní Akademie za podrobené exekuci jako osoby, postavené ve službách veřejných dle zákona ze dne 21. dubna 1882 č. 123 ř. z., protože Obchodní Akademie přesto, že jest zřízena soukromým spolkem, požívá subvence státní, zemské i obecní a definitivní ustanovení jmenovaných profesorů nabývá platnosti schválením ministerstva vyučování, a stát ve správě ústavu jest zastoupen. Nespadá tedy služné profesora tohoto ústavu pod zákon ze dne 26. května 1888 č. 75. ř. z., který upravuje exekuci na příjmy osob ustanovených v soukromé službě.

Nejvyšší soud nepřiklonil se k tomuto názoru. Pro řešení této sporné otázky jsou předem směrodatna ustanovení zmíněného zákona.

Dle znění § 1. tohoto zákona byl by náhled soudu rekursního jen tehdy správným, kdyby bylo lze na Obchodní Akademii pohlížeti jako na učiliště státní, zemské, obecní neb jako na konfesionální školu ve smyslu zákona. To však nebylo ani tvrzeno a nedá se odvoditi ani ze správy ředitelství ústavu, protože základ k vydržování Akademie vyžadovaný, jakož i Akademie sama jsou ve správě soukromé a nikoliv veřejné; tomu nevádí okolnost, že ústav má též podporu státní a že si stát vyhradil jistý vliv na jmenování profesorů, protože na př. také u bank a soukromých drah zakročují zaměpanští komisaři, aniž následkem toho vyko-

návání státního práva dohlédacího banky neb soukromé dráhy přestávají býti podniky soukromými a zřizence jejich pokládati by bylo za osoby postavené ve službách veřejných. Poněvadž nad to zákony speciální nesmí býti vykládány extensivně, dlužno přisvědčiti náhledu soudce prvního, že Obchodní Akademie nenáleží k ústavům uvedeným v § 1. zmíněného zákona a že tedy dlužník nemůže býti pokládán za osobu působící ve službách veřejných. Neplatí tedy v tomto případě ustanovení zákona tohoto, nýbrž zákonné předpisy o exekuci na příjmy osob trvale ustanovených ve službě soukromé, dle nichž je přípustna exekuce na dvě třetiny služného a jinakých příjmů dlužníkových.

Právem však zamítnut byl návrh vymáhajícího věřitele na povolení exekuce na služné dlužníkovy za hodiny přespočetné, neboť jde tu o příjmy, jež závisly jsou na tom, zda a v jakém počtu dlužník bude vyučovati v hodinách přespočetných, takže není předem jisto, zda a v jaké výši dlužník jich nabude. Vzhledem k této nejistotě postrádají příjmy tyto povahy služného, resp. příjmů stálých ve smyslu § 299. odst. 1 ex. ř., i může proto na příjmy takového druhu, zvláště když § 294. ex. ř. předpokládá existenci pohledávky, zásadně jen tehdy býti vedena exekuce, vznikl-li již vyučováním v hodinách přespočetných takový nárok, byť i ještě nedospělý.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. března 1918 č. R-II. 65—66/18.

Veith.

Mobilární exekuce proti železničnímu eráru.

Proti býv. c. k. eráru učiněn návrh na povolení mobil. exekuce zabavením příslušné hotovosti v určité pokladně. Do povolení této exekuce soudem procesním stěžovala si finanční prokuratura a II. stolice tomuto rekursu vyhověla a návrh vymáhající věřitelky zamítla s tímto odůvodněním: Jde tu arciž o vykonatelné pohledávání proti c. k. železničnímu eráru t. j. tedy proti státu a sluší proto přípustnost takové exekuce posouditi dle předpisu §§ 15 a 28 exek. ř. Soud první stolice také ustanovení tato v úvahu vzal a zůstavil v důsledku toho soudu exekučnímu, by prohlášení v § 15 cit. zák. zmíněné od správního úřadu k tomu příslušného si opatřil, přehlédl však při tom, že takovéto svolující prohlášení je zákonem kladeno za podmínku povolení každé takové exekuce. Povolení exekuce státi se má podle § 3 exek. ř. k návrhu vymáhajícího věřitele zpravidla bez slyšení odpůrcova